

Új sorozat a honlapon

Szándékomban áll részletekben leközölni Krizsa Katalin Gyöknyelvészet c. könyvét.

ISBN 978-965-91839-1-3.

A szerző azt állítja, hogy a magyar nyelv gyöknyelv, és hogy egy másik gyöknyelv – a héber – segítségével még jobban megérthető.

Meghökkenítő ezt olvasni, hiszen eddig úgy tudtuk, hogy ennek a két nyelvnek semmi köze sincs egymáshoz, és azt is tudjuk jól, hogy a finnugrista nyelvészek ezt is kapásból a délibábos elméletek közé sorolják, de az ilyesmitől mi már nem ijedünk meg.

Miért pont a héber? Azért, mert a héber nyelv is a gyöknyelvek közé tartozik, és ezekből nem sok maradt mára, (4-5 talán) meg aztán a magyarhoz hasonlóan a héber is rendkívül lassan változik, ha ugyan változik. Nem utolsósorban pedig azért, mert a szerző a gyöknyelvek közül ezt a kettőt ismeri. (Hogy melyik miért változik annyira lassan, arra a későbbiekben még visszatérünk.) Valójában nem újdonság ez, hiszen már évszázadokkal ezelőtt is akadtak héberül tudó magyar papok, akik azt állították, hogy a két nyelv rokona egymásnak. Csak abban tévedtek, hogy egykor mindenki héberül beszélt. Mára megfordult a kocka.

Varga Csaba is azt írta nemrég, hogy egy nyelv volt valaha, és hogy a mai nyelvek mind ebből nőttek ki. Ha ez igaz, akkor minden összehasonlítás jogos, és minél több nyelvet vonunk be az összehasonlításba, annál jobban vissza tudunk következtetni az ősnyelvre. (A könyv megjelenése óta Krizsa Katalin már az orosz-magyar-héber hármas felé tágítja a kört, remélhetően sikerrel.)

Ezt az ősnyelvet Krizsa Katalin Kárpát-nyelvnek nevezi, és azt állítja, hogy a jégkorszakok idején jutott el Európából - többek között - a Közel-keletre. A hideg elől délre húzódó embercsoportok vitték magukkal. Logikus a feltételezés. Ismerjük Borbola János kutatásait, ő az egyiptomi szövegeket olvasgatja magyarul. De ha a régi egyiptomi nyelvben kimutatható a rokonság, miért ne lenne kimutatható a héberben is? A régi egyiptomit viszont ma már senki sem beszéli, felváltotta az arab.

Tisztában vagyok azzal, hogy ez a közlés nem arat feltétlenül osztatlan sikert, és emiatt esetleg támadások is érhetnek, de ha komolyan gondolom amit eddig hirdettem, akkor nem tehetek mást. A tudományosság egyik feltétele, vizsgálati módszere az összehasonlítás, amelynek megismételhetőnek kell lennie. (Minden korrekt vizsgálódónak ugyanarra az eredményre kell jutnia.) Az összehasonlítások megakadályozása tudományellenes dolog, ezért is állítom pl. azt, hogy Petőfi ügyében helytelenül jár el az akadémia, amikor a csontok genetikai vizsgálatát megakadályozza. (Ráadásul azzal az indokkal, hogy a rokonítás tudománytalan.)

Eddigi ténykedésem során, - elsősorban a régészeti leletekre vonatkozóan, - az volt az elvem, hogy tegyük egymás mellé őket! Most sem mondhatok mást, lássuk a medvét!

Tóth Imre, 2013.05.08.